

Тоя день, 23-й априлий 1901 година, е една величествена прослава на дивната епопея на освободението ни, тържественъ споменъ за велики събития. Свещената тайна на силния господстващъ ентузиазъмъ, който съ огненитѣ си пламъци обхващаль въ този день българския народъ, криеше се въ великото минало, въ неговитѣ величави събития и въ непоколебимата вѣра въ бѣдещата добродетелна на цѣлокупния български народъ, опрѣнъ върху несъкрушимата мощъ на братския руски народъ.

Посрѣдъ тия тържества, изъ цѣла българска земя, въ всички кѣтове на майка България, въ тоя знаменателенъ день на всенародна прослава изпѣкваше релефно ангелскиятъ изгледъ на чудния, незабравимия и окръжения съ ореолъ образъ на Царя-Освободителя: нека се слави името му навѣки!...

Въ тоя великъ день българскиятъ народъ еднакво чувствуваше и тържествуваше отъ подножието на царския прѣстолъ до най-далечний кѣтъ на земята ни, — това свидѣтелствувать: искрено изразената признателность къмъ великата паметъ на Царя-Освободителя отъ Държавния ни Глава, отъ високитѣ сановници, отъ българското гражданство въ името на народното прѣдставителство, и най-послѣ отъ тия, които дадоха починъ да се осъществи това велико събитие, съзидането паметникъ Царю-Освободителю Александру II.

Тия чувства на прослава се подчъртаватъ и отъ слѣднитѣ размѣнени телеграми тоя день.

Его Императорское Величество Всероссийскій Императоръ.

С. Петербургъ.

Сегодня мысль и чувства всего Болгарскаго народа сосредоточены въ Моей столицѣ, гдѣ совершается актъ